

Arrest

nr. 234 245 van 19 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 augustus 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 september 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DE LIEN *loco* advocaat R. JESPERS, en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 25 januari 2006 in Marokko in het huwelijk met zijn Belgische partner en diende op 3 april 2006 een aanvraag in tot vestiging als echtgenoot van een Belg.

1.2. Op 4 september 2006 werd verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.3. Verzoeker werd tussen 20 juli 2006 en 7 mei 2015 tot driemaal toe veroordeeld wegens inbreuken op

de drugwetgeving.

1.4. Op 6 juli 2017 trof de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht (bijlage 21). Verzoeker stelde tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest van 28 maart 2018 werden verworpen (RvV 28 maart 2018, nr. 201 814). Het cassatieberoep dat bij de Raad van State werd ingesteld tegen voormeld arrest, werd op 19 juni 2018 niet-toelaatbaar verklaard (RvS 19 juni 2018, nr. 12.893 (c)).

1.5. Verzoeker diende op 22 november 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), die op 27 juni 2019 onontvankelijk werd verklaard.

1.6. De toenmalig bevoegde staatssecretaris trof op 30 november 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod en terugleiding tot de grens met vasthouding met het oog op verwijdering. De Raad schorste de tenuitvoerlegging van deze beslissing in zijn arrest van 10 december 2018 (RvV 10 december 2018, nr. 213 719). Deze beslissing werd op 11 december 2018 ingetrokken.

1.7. Op 21 mei 2019 verzond de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) een vragenlijst, in het kader van het hoorrecht, naar verzoeker.

1.8. De gemachtigde van de minister trof op 5 augustus 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 19 augustus 2019 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Mijnheer:

Naam: L.(...)

Voornaam: A.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij u beschikt over de documenten die vereist zijn om er u naar toe te begeven,*
 - tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*
- binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Het recht op verblijf dat u in 2006 bekomen had, werd op 06.07.2017 om ernstige redenen van openbare orde beëindigd op basis van artikel 44bis§2, deze beslissing werd aan u betekend op 12.07.2017. Op 20.07.2017 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RW) een verzoekschrift in om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 06.07.2017 te vorderen. Op 28.03.2018 werd de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring door de RW verworpen. Op 02.05.2018 stelde u een cassatieberoep in bij de Raad van State (hierna: RvS) tegen het arrest d.d. 28.03.2018 van de RW. Het cassatieberoep werd niet-toelaatbaar bevonden door de RvS op 19.06.2018.

Op 26.06.2006 werd u aangehouden en opgesloten in de gevangenis te Mechelen naar aanleiding van een veroordeling bij verstek d.d. 01.12.2005 (12 maanden gevangenisstraf uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs). U tekende verzet aan tegen deze veroordeling en op 20.07.2006 werd u door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een werkstraf van 70 uren (vervangende gevangenisstraf 6 maanden) daar u zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen in bezit gehad,

verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk een niet nader bepaalde hoeveelheid cocaïne (feit gepleegd op 17.08.2005); aan psychotrope stoffen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk een niet nader bepaalde hoeveelheid amfetamine (feit gepleegd op 17.08.2005); aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk een niet nader bepaalde hoeveelheid cocaïne (meermaals op een niet nader bepaald tijdstip tussen 01.07.2005 en 18.08.2005).

Op 28.08.2006 werd u vrijgesteld.

Op 14.06.2010 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Leuven Hulp uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

U werd op 22.04.2011 door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk een onbepaalde hoeveelheid cocaïne en een onbepaalde hoeveelheid hasj, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad is van deelneming aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon; aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk een onbepaalde hoeveelheid cocaïne en een onbepaalde hoeveelheid hasj, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad is van deelneming aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon (feiten gepleegd tussen 01.12.2009 en 12.06.2010, meermaals op nader bepaalde tijdstippen).

Op 17.07.2012 werd u onder voorwaarden vrijgesteld.

Op 21.11.2012 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Leuven Hulp, opnieuw uit hoofde van deelname aan bendevorming en inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 29.03.2013 werd u vrijgesteld ten gevolge van de opheffing van het bevel tot aanhouding.

Op 12.02.2014 werd u door de Correctionele Rechtbank te Mechelen veroordeeld, op 17.02.2014 tekende u beroep aan tegen deze veroordeling.

U werd op 07.05.2015 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden daar u zich schuldig gemaakt heeft aan verdovende middelen in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft te hebben, namelijk niet nader bepaalde hoeveelheden cocaïne, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad is van deelneming aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (feiten gepleegd tussen 14.11.2011 en 22.11.2012, meermaals op nader bepaalde tijdstippen).

Op 25.11.2015 werd u opgesloten in de gevangenis van Mechelen nadat u zich er aanmeldde om uw straf d.d. 07.05.2015 uit te zitten.

Op 02.05.2017 werd een vonnis tot toekenning van een elektronisch toezicht uitgesproken door de Strafvtoeringsrechtbank te Antwerpen. Op 10.05.2017 nam het elektronisch toezicht effectief een aanvang.

Op 05.02.2018 werd een vonnis tot toekenning van de voorwaardelijke invrijheidstelling uitgesproken door de Strafvtoeringsrechtbank te Antwerpen.

Op 22.11.2018 diende u bij de stad Mechelen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet in.

Op 30.11.2018 werd een "Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en inreisverbod" opgesteld, deze beslissing werd aan u betekend op 03.12.2018. U werd diezelfde dag van uw vrijheid beroofd en opgesloten in het Centrum voor Illegalen in Vottem. Op 06.12.2018 diende u bij de RW bij uiterst dringende noodzakelijkheid een verzoekschrift tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing in.

Op 10.12.2018 beval de RW de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing d.d. 30.11.2018.

Op 11.12.2018 werd u uit het gesloten centrum vrijgesteld en werd de beslissing d.d. 30.11.2018 ingetrokken.

Op 13.12.2018 maakte de stad Mechelen uw aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet d.d. 22.11.2018 over aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 27.06.2019 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet onontvankelijk verklaard.

+++

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t.

Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”

U werd reeds driemaal correctioneel gestraft voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

De feiten waarvoor u op 22.04.2011 veroordeeld werd, zijn zeer ernstig. Zo blijkt dat u, als leidinggevend figuur, een handel in cocaïne opgezet had waarbij wekelijks grote hoeveelheden (2 tot 3 kg) cocaïne werden verkocht. Uit analyse van relevante gesprekken bleek dat de vereniging gestructureerd werkte via een welbepaalde rol-en taakverdeling met zeer duidelijke (hiërarchische) afspraken en afschermingstechnieken. U zou zich, als leidinggevend figuur, niet bezig houden met verkopen onder de 50 à 100 gram. U verklaarde aan uw klanten dat u reeds 12 jaar werkervaring had in de drugsbranche. Tijdens het onderzoek trachtte u met alle middelen het onderzoek te dwarsbomen en kwam uw leugenachtige en bedorven aard duidelijk naar boven (zie “Uiteenzetting der feiten” opgesteld door M. U.(...), eerste substituut procureur des Konings, Parket Mechelen). Uit het vonnis d.d. 22.04.2011 blijkt o.a. dat er geen enkele twijfel bestond dat u zich zeer intensief en op grote schaal bezig hield met handel in cocaïne en cannabis. U erkende ter terechtzitting dat u uw broer sedert 2 à 2,5 jaar geholpen had bij diens handel in cocaïne en betuigde daarover uw spijt, uit het onderzoek blijkt echter dat u zelf de spil was van een vereniging van personen die voornamelijk cocaïne maar ook cannabis verhandelde aan tal van derden, dit in allerlei hoeveelheden en kwaliteiten en op grote schaal (zie p. 12).

Het vonnis d.d. 22.04.2011 vermeldt: “Ten aanzien van alle beklaagden geldt dat deze feiten bijzonder laakbaar zijn en getuigen van een gebrek aan normbesef en aan respect, uit zucht naar gemakkelijk geldgewin, voor de fysieke en psychische gezondheid van de personen die gebruiker zijn van de verdovende middelen en psychotrope stoffen die beklaagden verhandelen. Tevens wordt rekening gehouden met de grote omvang van de illegale praktijken van beklaagden, die wat eerste [met ‘eerste beklagde’ wordt naar u verwezen] tot en met zesde beklaagden betreft, werden bewerkstelligd door het nagenoeg bedrijfsmatig karakter van hun organisatie.

Wat eerste beklagde betreft wordt gewezen op de vaststelling dat hij de voornaamste leidinggevende rol in de vereniging speelde. Eerste beklagde handelde bovendien uit geldzucht en geenszins louter voor de financiering van zijn eigen druggebruik en dat van zijn echtgenote, die hij overigens daartoe had gebracht. Verder wordt rekening gehouden met de strafrechtelijke voorgaanden van eerste beklagde inzake bezit en handel in drugs, meer bepaald zijn eerdere veroordeling tot een autonome werkstraf wegens bezit van en handel in verdovende middelen door vonnis de dato 20 juli 2006 van de correctionele rechtbank te Mechelen” (zie vonnis d.d. 22.04.2011 p. 23).

U had kennelijk geen enkele lering getrokken uit de zware bestraffing die u kreeg en u aarzelde niet om opnieuw een rol op te nemen in een netwerk van georganiseerde drughandel, ditmaal als één van de “onderdealers”. Uit het arrest d.d. 07.05.2015 blijkt dat het wederom ging om een georganiseerde drughandel waarbij op grote schaal verhandeld werd, de precieze verhandelde hoeveelheden drugs bleken echter niet te achterhalen. Het feit dat u zo kort na de veroordeling d.d. 22.04.2011 het risico nam om u opnieuw in te laten met de drugshandel, wijst er op dat het niet anders kan dan dat er grote winsten mee gemoeid zijn en dat u bereid was om het risico te nemen opnieuw zwaar gestraft te worden na afweging van dit risico tegen de grote financiële voordelen van deze criminele handel. Uit voorgaande blijkt dan ook dat het spijt dat u betuigde tijdens de rechtszitting d.d. 22.04.2011 duidelijk niet gemeend

was. Dit bevestigt nogmaals uw leugenachtig karakter en maakt dat uw huidige spijtbetuigingen geen waarborg bieden dat u zich niet opnieuw zou kunnen inlaten met drugs en drughandel.

Het gegeven dat u reeds penitentiair verlof genoot en uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen lijken te zijn verlopen, alsook de omstandigheid dat de SURB u eerst elektronisch toezicht en daarna een voorwaardelijke invrijheidstelling verleende, doet niets af aan het feit dat er nog steeds een risico bestaat dat u opnieuw de openbare orde zou schaden. Het is immers in uw eigen belang dat u zich gedraagt tijdens uitgaansvergunningen, ET en een Voorwaardelijke invrijheidstelling daar enige misstap aanleiding zou geven aan het niet meer verlenen van dergelijke gunsten. Uitgaansvergunningen etc. zijn normaal gezien ook aan strikte voorwaarden onderworpen waardoor het moeilijk is om tijdens dergelijke uitgaansvergunningen etc. te recidiveren.

U zou normaliter strafeinde hebben bereikt op 31.10.2018 maar diende bij de SURB een verzoek in tot het bekomen van een Voorwaardelijke Invrijheidstelling (hierna VI). Op 05.02.2018 werd u door de SURB te Antwerpen een VI toegekend, uw strafrestant werd bevroren op 261 dagen en er werd bepaald dat uw proeftijd zou eindigen op 13.02.2020, datum van uw definitieve invrijheidstelling. Tijdens de VI dient u een aantal voorwaarden na te leven, namelijk: geen strafbare feiten plegen; gevolg geven aan alle oproepingen die u ontvangt van het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank, van uw justitieassistent en van de strafuitvoeringsrechtbank; een vast adres hebben, en indien u verhuist uw nieuw adres onmiddellijk mededelen aan het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank en aan uw justitieassistent; jaarlijks niet langer dan 21 dagen naar het buitenland gaan en de justitieassistent vooraf steeds inlichten van de datum van vertrek en terugkeer; regelmatig werken in dienstverband en de bewijzen hiervan voorleggen aan uw justitieassistent; in eventuele periodes van werkloosheid actief zoeken naar werk en zodra mogelijk werken in dienstverband, en van dit alles de bewijzen voorleggen aan uw justitieassistent; uw financiële situatie bespreken met uw justitieassistent; uw schulden verder afbetalen en de bewijzen hiervan voorleggen aan uw justitieassistent; geen contact hebben met personen die gekend zijn in het drugsmilieu, met uitzondering van uw broers E.(...) M.(...) F.(...), geboren op (...) en E.(...) A.(...) A.(...), geboren op (...); geen drugs bezitten of gebruiken; geen wapens bezitten of dragen.

Het "Vonnis tot toekenning van de voorwaardelijke invrijheidstelling" werd door de SURB uitgesproken op 05.02.2018. Op dat moment was het schorsende beroep dat u op 20.07.2017 bij de RW ingediend had tegen de beslissing tot beëindiging van uw verblijf nog hangende. We wijzen er hier voor de volledigheid op dat de SURB hoogstwaarschijnlijk de VI niet toegestaan zou hebben indien de procedure tot beëindiging van uw recht op verblijf reeds afgesloten zou geweest zijn op het moment van de uitspraak van het vonnis d.d. 05.02.2018. Op 28.03.2018 werd de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring door de RW verworpen en was uw recht op verblijf dus definitief beëindigd. Doordat u geen recht op verblijf meer heeft, kan u bepaalde van de opgelegde voorwaarden niet naleven zoals bijvoorbeeld het regelmatig werken in dienstverband, u kan als illegaal immers geen arbeidsvergunning bekomen. Uit een schrijven d.d. 17.12.2018 van het Openbaar Ministerie bij de SURB blijkt dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tot al dan niet repatriëren (en bij uitbreiding dus ook tot het al dan niet verstrekken van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder vasthouding) los staat van de beslissingen van de SURB. Uit een ander schrijven van het Openbaar Ministerie (hierna OM) d.d. 31.12.2018 blijkt dat -indien u definitief geen recht op verblijf meer heeft- het OM een bevel voorlopige aanhouding dient uit te brengen conform artikel 70 Wet externe Rechtspositie en de zaak aanhangig dient te maken bij de SURB met verzoek tot herroeping van de VI. Hoe dan ook, nergens in de vreemdelingenwet is bepaald dat een vonnis van een SURB voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet indien vastgesteld wordt dat aan de toepassingsvoorwaarden van dit artikel is voldaan. Het staat de minister of zijn gemachtigde derhalve vrij om op onderbouwde, redelijke en gemotiveerde wijze een ander standpunt in te nemen dan de SURB wanneer hij in het kader van het verblijfsrechtelijke contentieux dient te beoordelen of de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om crimineel gedrag vol te houden of te herhalen (zie arrest nummer. 201 814 van 28.03.2018 in de zaak RvV 208 241 / II).

Zoals reeds vermeld, blijkt uit uw strafdossier dat de hoeveelheden cocaïne die u verhandelde groot waren, dat u pochte over uw 12- jaar ervaring in het drugsmilieu (die stoeferij dateert al van in de periode 01.12.2009-12.06.2010 dus de kans bestaat er nog van uw activiteiten onder de radar gebleven zijn, zo werd u in 2003 al aangetroffen met 1000 euro cash op zak maar dat geheel terzijde), dat u niet alleen zelf een drugprobleem had maar ook uw echtgenote bracht tot het gebruiken van drugs en dat u niet enkel om in uw en uw echtgenotes druggebruik te voorzien drugs verhandelde maar ook uit puur geldgewin.

Onder de gegeven omstandigheden is het niet meer dan normaal dat u zich momenteel aan de door Justitie opgelegde voorwaarden houdt en niet meer betrapt werd op het plegen van nieuwe feiten, u wordt maandelijks opgevolgd door een justitieassistent en weet ook dat u het land zal moeten verlaten omwille van het gevaar dat u betekent voor de openbare orde en lijkt er alles aan te willen doen om dat te

vermijden. Echter hebt u in het verleden reeds getoond dat u een onbetrouwbaar karakter heeft, dat u niet van de eerste leugen gebarsten bent en dat u spijt betuigt niet omdat u het meent maar omdat u hoopt dat u daardoor op enig mededogen kan rekenen, uw spijtbetuigingen bieden alleszins geen garantie zoals reeds gebleken is. Ook het gegeven dat u kinderen en een echtgenote had, weerhield u er niet van een bloeiende drugshandel te voeren. Eén van de voorwaarden die u dient op te volgen, is dat u geen contact mag hebben met mensen uit het drugsmilieu, behalve dan met uw broers die beiden dus ook actief zijn/waren in het drugsmilieu (beiden werden trouwens samen met u veroordeeld op 22.04.2011). U hebt inmiddels 5 kinderen en was in het verleden al niet tevreden met wat u via legale arbeid kon verdienen, u zal nu alleen maar meer onkosten hebben waardoor de verleiding u weer op de lucratieve drugshandel, waarin u al al die jaren ervaring heeft en ook een netwerk van contacten en familie heeft opgebouwd, alleen maar kan toenemen.

De vaststelling dat bewezen werd dat u gedurende een zeer lange periode actief was in de drugshandel, dat u reeds meermaals veroordeeld werd voor inbreuken op de drugswetgeving, dat u ook in het verleden reeds spijt betuigde over de feiten maar dan toch weer uw activiteiten in de drugshandel hernam, dat u in het verleden zelfs onder elektronisch toezicht feiten pleegde, dat u ook toen u een legale job had drugsfeiten pleegde, dat u uit een familiaal milieu komt waarin het verkopen van drugs blijkbaar wijder verspreid en aanvaard lijkt, dat u een leugenachtig karakter hebt en eerdere onderzoeken met alle mogelijke middelen probeerde te dwarsbomen, dat u handelde uit geldzucht en geenszins louter voor de financiering van uw eigen druggebruik, dat noch uw huwelijk noch uw vaderschap u in het verleden tegen hield om strafbare feiten te blijven plegen, maken dat u nog steeds een gevaar voor de openbare orde betekent.

Het feit dat u onmiddellijk opnieuw aan het werk zou kunnen, biedt evenmin garantie dat u zich niet opnieuw aan drugsfeiten zou wagen. De feiten waarvoor u op 07.05.2015 veroordeeld werd, werden gepleegd tussen 14.11.2011 en 22.11.2012. Volgens uw administratief dossier hebt u in die periode ook even gewerkt. Uw werk weerhield u er dus blijkbaar niet van om drugs te verkopen, we kunnen dan ook veronderstellen dat het inkomen dat u met regulier werk verdiende niet voldoende was voor u en dat u dit, door een gewetenloze drang naar snel en makkelijk geldgewin, verder aan wenste te vullen met geld uit de misdaad. Wat uw werkverleden in België betreft, dient er trouwens op gewezen te worden dat u slechts sporadisch tewerkgesteld was op de reguliere arbeidsmarkt. Uit het gegeven dat u uw penale boetes betaalt, blijkt evenmin een werkelijk schuldinzicht. Het is niet meer dan normaal dat u deze betaalt, het is een verplichting waar u niet onder uit kan. U kan deze ook verder blijven betalen vanuit Marokko.

Op de relatief korte tijd dat u in België verblijft, liep u reeds 3 correctionele veroordelingen op, waaronder 2 zeer zware veroordelingen. Voorgaande wijst erop dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.

De aard van de gepleegde feiten, het gegeven dat u reeds meermaals correctioneel veroordeeld werd voor gelijkaardige feiten, uw leugenachtig karakter en uw zucht naar makkelijk geldgewin maakt dat het risico dat u ook in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden niet uitgesloten kan worden. Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten volstaat om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde vast te stellen.

+++

In het formulier hoorrecht dat u op 06.06.2019 invulde, verklaart u dat u Nederlands, Frans en Arabisch kent; dat u in 2006 met een visum naar België kwam; dat u in het bezit bent van een paspoort; dat u hartproblemen en stress heeft; dat u in 2006 getrouwd bent met E.(...) M.(...) Z.(...); dat uw vader, moeder en 2 broers in België wonen; dat uw moeder en 1 broer de Belgische nationaliteit hebben; dat uw moeder ((...)) en de broer die de Belgische nationaliteit niet heeft ((...)), woonachtig zijn in de (...) te Mechelen; dat uw vader in Brussel woonachtig is; dat uw Belgische broer ((...)) woonachtig is in (...) te 2800 Mechelen; dat u 5 minderjarige kinderen heeft in België die bij u en uw echtgenote wonen (H.(...) (...); N.(...) (...); A.(...) (...); A.(...) (...); M.(...) (...)); dat u redenen heeft om niet naar Marokko te kunnen terugkeren, namelijk dat uw hele familie in België is, dat u geen familie heeft in Marokko, dat u er geen woning heeft en dat u sinds 2007 een sociale woning heeft in België.

+++

U trad op 25.01.2006 te Al Hoceima (Marokko) in het huwelijk met de Belgische E.(...) M.(...) Z.(...). Uit dit huwelijk werden 5 kinderen geboren die allen de Belgische nationaliteit hebben: L.(...) H.(...), L.(...) N.(...) L.(...) A.(...), L.(...) A.(...) en L.(...) M.(...).

Het wordt niet betwist dat u, naast een privéleven, ook een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) heeft met uw echtgenote en kinderen in België en dat de verwijdering van het grondgebied een inmenging vormt in de uitoefening van uw recht op een privé- en gezinsleven.

Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Uit uw administratief dossier blijken geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig in het land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten.

Het feit dat uw echtgenote niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Uw echtgenote, die in België geboren is, verkreeg de Belgische nationaliteit op 05.01.2006, voor die datum had zij enkel de Marokkaanse nationaliteit. Uw echtgenote keerde terug naar Marokko om er met u in het huwelijk te treden wat erop wijst dat we redelijkerwijze kunnen aannemen dat zij nog sociale, culturele en familiale banden heeft met dit land. Uit het administratief dossier blijkt dat uw echtgenote naast Nederlands ook Berbers spreekt (zie woonstcontrole d.d. 09.07.2006).

Uw 5 kinderen zijn nog jong en in het algemeen kunnen we stellen dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Het gegeven dat zij alle 5 in België geboren werden, betekent niet dat zij zich elders niet zouden kunnen aanpassen. Uw 3 jongste kinderen zijn nog niet schoolplichtig en wat uw 2 schoolplichtige kinderen betreft, merken we op dat er geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat zij hun scholing niet in Marokko of elders zouden kunnen verder zetten.

Voor zover blijkt uit het administratief dossier, hebben zij geen nood aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in uw land van herkomst te vinden zou zijn. Aangezien uit het “vonnis tot toekenning van een elektronisch toezicht” uitgesproken door de Strafvuistvoeringsrechtbank te Antwerpen op 02.05.2017 blijkt dat uw kennis van het Nederlands beperkt was en het aangewezen was dat u Nederlandse lessen volgde (wat u daarna ook deed), kunnen we veronderstellen dat u minstens met de kinderen die toen reeds geboren waren, in uw moedertaal communiceerde zodat zij op zijn minst noties hebben van deze taal. Hoe dan ook, kinderen zijn over het algemeen heel taalgevoelig zodat het leren van talen vlot kan verlopen. In het geval zij enkel Berbers zouden spreken, liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat zij geen Arabisch en/of Frans zouden kunnen leren. Er kan verder in redelijkheid ook worden aangenomen dat u en uw echtgenote nog banden met Marokko hebben behouden, hetgeen het ook voor de kinderen makkelijker zou maken om daar te aarden. Uit niks blijkt dat, niettegenstaande de praktische moeilijkheden die kunnen bestaan, het kennelijk onredelijk of bijzonder moeilijk zou zijn voor uw kinderen en uw echtgenote om naar Marokko te verhuizen.

Uw echtgenote en kinderen worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Marokko of een andere plaats waar u zou verblijven.

Het feit dat u een kind en een echtgenote had in België heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Nadat uw oudste dochter geboren was, bent u nog tweemaal veroordeeld geweest omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs. De feiten die leidden tot uw veroordeling d.d. 07.05.2015 werden gepleegd tussen 14.11.2011 en 22.11.2012, in de periode dat uw echtgenote zwanger was van jullie 2e kind. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover uw echtgenote en uw kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Uit het vonnis d.d. 22.04.2011 en de bijhorende “uiteenzetting der feiten” blijkt trouwens dat uw echtgenote verklaarde dat zij door uw toedoen reeds twee jaar drugs gebruikte en dat u haar de nodige drugs verschaftte. Dit ondermijnt uw verantwoordelijkheidsgevoel jegens uw gezin nog verder en laat vragen rijzen over de invloed die u uitoefent op uw gezin. Daarnaast bewijst dit dat uw echtgenote op de hoogte was van uw activiteiten en dat zij uw herval in nieuwe feiten niet kon of niet wenste te voorkomen.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic/Denemarken*, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Hoe dan ook, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde, de

samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

U heeft nog andere familieleden die zich in België bevinden (minstens uw vader, moeder, 2 broers en een oom) van wie sommige de Belgische nationaliteit hebben, alsook twee zussen die in Nederland en Duitsland woonachtig zijn en hun respectievelijke families.

Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er in beginsel bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw vader en/of moeder.

Tevens kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt u zich ertoe te stellen dat uw oom en uw 2 broers op het grondgebied verblijven, dat u een zus in Nederland en een zus in Duitsland hebt. Uit uw administratief dossier blijkt echter niet dat u in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden, noch blijkt sprake van een bijzondere binding met uw zus in Duitsland of uw zus in Nederland. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u terugkeert naar uw land van herkomst (of een ander land). Voor zover de leefomstandigheden in Marokko op sommige vlakken minder gunstig zouden zijn dan in België, kan opgemerkt worden dat u daarin niet verschilt als vele van uw landgenoten aan wie evenmin om die reden verblijf toegestaan wordt. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Evenmin is gebleken van een situatie waarin u geen enkele binding zou hebben met het land van herkomst of anderszins omstandigheden op grond waarvan een terugkeer naar uw land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. U hebt een groot deel van uw leven doorgebracht in Marokko, u bent daar opgegroeid en u verklaart er meer dan 20 jaar gewerkt te hebben, hierdoor kan redelijkerwijze aangenomen worden dat u ook andere banden dan uw nationaliteit hebt met Marokko. U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken. Hoewel u stelt dat uw naaste familie zich in België en andere Europese landen bevindt, is het niet onredelijk te veronderstellen dat u ook in Marokko een sociaal vangnet heeft dat u zou kunnen helpen bij uw re-integratie daar. Indien de banden met uw vrienden daar verwaterd zouden zijn, kunnen deze weer aangehaald worden. Uw familie en vrienden in België kunnen u ook vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Marokko. Het feit dat u verschillende opleidingen gevolgd hebt in België doet niets af aan bovenstaande. Mogelijkerwijze kunnen deze opleidingen ook in uw thuisland nuttig blijken. Dat u geen huis heeft in Marokko maar wel een sociale woning heeft in België, betekent niet dat u niet terug zou kunnen keren naar Marokko. Niet iedereen bezit een eigen huis of een sociale woning, u kan (tijdelijk) ook een huis huren en indien nodig kan uw familie u vanuit België financiële steun geven voor de betaling van de huur tot u zelf een inkomen verwerft uit arbeid. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u geen job zou kunnen vinden in Marokko om in uw eigen levensonderhoud te kunnen voorzien.

U geeft in het formulier hoorrecht dat u op 06.06.2019 invulde aan dat u hartproblemen en stress heeft. U legt echter geen medisch attest voor, het blijft bij een loutere bewering die niet gestaafd wordt met bewijsstukken. Uit niks blijkt dat u daadwerkelijk stress- en hartproblemen heeft die bovendien van dien aard zijn dat zij niet behandeld zouden kunnen worden in Marokko en/of dat de medicatie en/of behandeling ontoegankelijk of bijzonder duur zou zijn voor u in Marokko.

Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u een reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM zou lopen indien u terug zou keren naar Marokko.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41, tweede lid, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het

IVRK), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, eerste lid, 3°, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, van het beginsel *“audi et alteram partem”* en van het rechtszekerheids-, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“Artikel 7, alinea 1, 3° vreemdelingenwet luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde ... een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.”

Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing neemt als basis artikel 7, alinea 1, 3° vreemdelingenwet zonder uitdrukkelijk te stellen of het om openbare orde of nationale veiligheid gaat. Er kan verondersteld worden dat het om openbare orde gaat. Maar het is niet aan verzoeker om dit zelf te deduceren.

De begrippen openbare orde of nationale veiligheid schaden zijn door de rechtspraak van het EHV en van de RvV gevestigd als volgt (zie ondermeer arrest RvV nr. 205 782 van 22 juni 2018 en arrest RvV nr. 223 039 van 21 juni 2019).

Hoewel de verder geciteerde arresten het hebben over het begrip nationale veiligheid geldt wat gesteld is ook wanneer de beslissing gesteund is op de openbare orde.

Arrest RvV nr. 205 782:

2.3. De Raad merkt op dat het verblijf van verzoeker wordt geweigerd om redenen van nationale veiligheid.

De bestreden beslissing steunt op artikel 43, § 1,2° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten : 1° (...); 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder: “§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden. § 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

De artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet zijn de omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG.

Redenen van nationale veiligheid laten de lidstaten toe beperkingen te stellen aan het fundamenteel recht op vrij verkeer en verblijf binnen de Europese Unie. De lidstaten hebben de bevoegdheid een invulling te geven aan de nationale veiligheidsexceptie, in het licht van hun eigen nationale noden. Maar ze zijn verplicht dit OP een strikte manier te doen. met respect voor het Unierecht en de algemene rechtsbeginselen.

Het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) omschrijft het begrip 'nationale veiligheid' als volgt: “Ten aanzien van het begrip „nationale veiligheid” blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat dit zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt en dat bijgevolg de aantasting van

het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar kunnen brengen (zie in die zin arrest Tsakouridis, C 145/09, EU:C:2010:708, punten 43 en 44)." (cf. HvJ 15 februari 2016, J.N., C-601/15, punt 66)

De bewijslast inzake het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt ligt bij de nationale autoriteiten. (HvJ 4 oktober 2007, Polat, C- 349/06, punt 35.)

Verwerende partij dient aan te tonen dat verzoeker een risico uitmaakt op in de toekomst de openbare orde te kunnen schaden en dat zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verwerende partij betwist dit criterium niet.

Verwerende partij faalt evenwel om aan te tonen dat verzoeker deze criteria vervult.

Het is niet betwist dat verzoeker drie correctionele veroordelingen heeft voor druggerelateerde feiten.

Hieronder twee ernstige veroordelingen. Verzoeker heeft hierover oprecht zijn spijt uitgedrukt, wat verwerende partij er ook over zegt. Verzoeker heeft zijn spijt uitgedrukt op de terechtzitting, zoals de beslissing overigens zelf stelt.

Verzoeker betwiste niet dat het om ernstige feiten gaat. Maar dit is iets anders dan het criterium ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van samenleving.

Maar essentieel is de discussie of verzoeker op datum van de hier bestreden beslissing (5.8.2019) nog kan aanzien worden als een actuele bedreiging voor de openbare orde, met andere woorden voor een fundamenteel belang van de samenleving.

In dat kader dienen alle elementen objectief te worden beoordeeld. Het is niet omdat de bestreden beslissing ongeveer drie maal de veroordelingen van verzoeker aanhaalt, dat aan het criterium wordt beantwoord.

De drie veroordelingen dateren van respectievelijk 20.7.2006 (werkstraf 70 uren), 22.4.2011 (4 jaar) en 7.5.2015 (40 maanden). De laatste feiten waarop de veroordelingen teruggaan dateren van 22.11.2012, dit is bijgevolg bijna zeven jaar geleden. In die periode heeft verzoeker geen enkel feit meer gepleegd. Hij heeft zijn leven effectief verbeterd.

Verzoeker heeft zich in die tussentijd steeds correct gehouden aan de voorwaarden van de Strafvuistvoeringsrechtbank en de gevoegde brieven van justitieassistent Nicky D'Hondt van 6.12.2018 en de brief van de aalmoezenier van de gevangenis te Hoogstraten bevestigen dit.

Het actuele gevaar zeven jaar na de laatste feiten is niet aangetoond.

De ganse motivering gaat voorbij aan deze actualiteitsvraag. Er wordt steeds opnieuw verwezen naar de feiten en veroordelingen, zonder deze te relateren aan de huidige toestand van verzoeker voor wat betreft zijn strafrechtelijke gedragingen.

De motivering is op dit punt ook steeds louter van algemene aard, zo ondermeer:

"Het gegeven dat u reeds penitentiair verlof genoot en uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen lijken te zijn verlopen, alsook de omstandigheid dat de SURB u eerst elektronisch toezicht en daarna een voorwaardelijke invrijheidsstelling verleende, doet niets af aan het feit dat er nog steeds risico bestaat dat u opnieuw de openbare orde zou schaden. Het is immers in uw eigen belang dat u zich gedraagt..."

"Uw spijtbetuigingen bieden alleszins geen garantie zoals reeds gebleken is."

En zo mogelijk nog groffer: "U hebt inmiddels 5 kinderen en was in het verleden al niet tevreden met wat u via illegale arbeid kon verdienen, u zal nu alleen maar meer onkosten hebben waardoor de verleiding u weer op de lucratieve drugshandel, waarin u al die jaren ervaring heeft opgedaan en ook een netwerk van contacten én familie heeft opgebouwd, alleen maar kan toenemen." Het is verregaand om van de familielast een argument pro criminaliteit te maken, terwijl het precies omgekeerd dient geïnterpreteerd te worden, met name dat de verantwoordelijkheid voor zijn vijf kinderen verzoeker er precies toe heeft aangezet, al zeven jaar, geen feiten meer te plegen.

Vermelde motiveringen zijn niet ernstig, niet afdoende en niet redelijk, maar interpreteren alles wat te interpreteren is, vanuit een erg subjectieve invalshoek, die voorbijgaat aan de cruciaal te beoordelen kwestie van het actuele gevaar.

Er kan niet in alle ernst tot zo'n actueel gevaar besloten worden met betrekking tot iemand die zeven jaar geen criminele feiten meer pleegde, die de voorwaarden opgelegd door de SURB correct heeft nageleefd, die als vader van vijf kinderen de verantwoordelijkheid voor hen wil opnemen via normale tewerkstelling. De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 7, alinea 1, 3°, en de motiveringsverplichting.

Tweede onderdeel,

Machtsoverschrijding, schending van de scheiding van de machten in de rechtstaat, schending van het rechtszekerheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel. Schending van de motiveringsverplichting.

De strafuitvoeringsrechtbank te Antwerpen heeft twee vonnissen uitgesproken inzake de uitvoering van de straf door verzoeker.

Het betreft het vonnis van 2 mei 2017 tot toekenning van elektronisch toezicht en het vonnis van 5 februari 2018 tot toekenning van de voorwaardelijke invrijheidsstelling.

De bestreden beslissing maakte in het door de RvV bij UDN-arrest geschorste bevel van 30 november 2018 geen enkele melding van het vonnis van 5 februari 2018, hoewel dit vonnis de verplichting inhield in hoofde van verzoeker om een vast adres te hebben in het land, gevolg te geven aan oproepen van het openbaar ministerie, de strafuitvoeringsrechtbank en de justitieassistent.

In de thans bestreden beslissing wordt op pagina 3, laatste alinea wel een poging gedaan om te motiveren dat het vonnis van 2 mei 2017 mag genegeerd worden.

De gegeven motieven zijn niet afdoende.

In eerste instantie wordt gesteld dat het OM op basis van artikel 70 Wet externe Rechtspositie een bevel voorlopige aanhouding kan geven en de zaak kan aanhangig maken bij de SURB. Dit argument is niet terzake. Het OM heeft dergelijk bevel niet genomen, en zolang de zaak niet teruggebracht is voor de SURB blijft het vonnis van 2 mei 2017 de volle gelding behouden. Het is overigens nog de vraag wat de SURB zal doen als de zaak al voor haar gebracht wordt. Maar de eigen motivering bevestigt in feite dat verwerende partij hic et nunc niet naast het vonnis van 2 mei 2017 kan.

Het tweede argument is dat nergens in de vreemdelingenwet bepaald is dat een vonnis van de SURB voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 7 vreemdelingenwet indien wordt vastgesteld dat aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 7 is voldoen, en dat de minister of zijn gemachtigde derhalve vrij zijn om op onderbouwde, redelijke en gemotiveerde wijze een ander standpunt in te nemen dan de SURB wanneer hij in het kader van het verblijfsrecht dient te oordelen of de vreemdeling een neiging vertoont om crimineel gedrag vol te houden of te herhalen.

Dit motief is eens te meer niet afdoende.

Er moet nergens in de wet staan dat artikel 7 geen voorrang zou hebben op een beslissing van de SURB. Het basisgegeven is de scheiding van de machten, en de uitvoerende macht heeft de beslissingen van de rechterlijke macht te respecteren. In casu kan er nog steeds na afwikkeling van de SURB-procedure, zo nodig, een bevel te worden gegeven. De beslissing negeert flagrant de scheiding van de machten. Hiervoor is geen specifieke wettekst nodig.

Het tweede onderdeel van het motief is niet terzake; het gaat er niet om dat dienst vreemdelingenzaken geen eigen inschatting zou mogen maken van de neiging om crimineel gedrag vol te houden. DVZ kan dit doen wanneer dit aan haar toekomt, maar nog niet nu.

Verder is het, ondanks de autonome bevoegdheid van DVZ om hierover te oordelen, niet zonder belang dat zij met alle argumenten rekening houdt, en inzonderheid met het standpunt van de SURB, een rechterlijke instantie die evident veel meer competentie heeft om te oordelen over neiging om een crimineel gedrag te beoordelen, dan de DVZ zelf. De SURB wordt 'dagelijks' met die 'oefening' gelast.

De beslissing maakt allesins de uitvoering van het vonnis van 5 februari 2018 gewoonweg onmogelijk, daar door verzoeker een bevel te geven hij de voorwaarden opgelegd door de strafuitvoeringsrechtbank niet kan naleven.

Verwerende partij had perfect kunnen wachten met het afleveren van een bevel tot de procedures bij de strafuitvoeringsrechtbank zouden beëindigd zijn.

De beslissing is flagrant in strijd met vermelde rechterlijke uitspraak; de uitvoerende macht dient de beslissingen van de rechterlijke macht te respecteren. De beslissing miskent één van de algemene grondbeginselen van de rechtstaat, met name de scheiding van de machten. De uitvoerende macht negeert of overruled hier een beslissing van de rechterlijke macht. De uitvoerende macht heeft die bevoegdheid niet.

De beslissing negeert eveneens het rechtzekerheidsbeginsel, 'bij uitstek een fundamenteel rechtsbeginsel' (I. Opdebeek, Beginselen van behoorlijk bestuur, Die Keure, Brugge 2006, p. 317 e.v.), daar het voor verzoeker een volkomen rechtsonzekerheid creëert daar hij enerzijds de verplichting heeft van de onderzoeksrechter om in het land te blijven en zich op verzoek aan te bieden, en anderzijds van verwerende partij die de uitvoerende macht vertegenwoordigt, het bevel krijgt om het land te verlaten.

De beslissing is verder minstens niet redelijk. Het is niet redelijk om gezien de voorwaarden opgelegd door een rechtbank in het kader van een strafrechtelijk dossier een beslissing te nemen die de naleving van de beslissing van de rechter onmogelijk maakt.

De beslissing miskent tenslotte ook het vertrouwensbeginsel. Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285). Verzoeker kon redelijkerwijze verwachten dat hij in vrijheid zou worden gesteld en dat hij in België kon blijven in afwachting van het verder onderzoek en van de behandeling van zijn proces.

Derde onderdeel

Schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en van artikel 41 Handvest Grondrechten EU, al dan niet in samenlezing met artikel 8 EVRM en artikel 74/13 vreemdelingenwet

1.

Het hoorrecht is van toepassing.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn echtgenote en kinderen, en dit voor een onbepaalde duur, minstens voor lange duur.

Uw Raad stelt dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel audi alteram partem, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 179 397 van 14 december 2016 inzake Bani Bledar t. Belgische Staat, waar de schending van artikel 41 Handvest op zich aanvaard werd.

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 130 247 van 26 september 2014 inzake Morais t. Belgische Staat, waar het middel ernstig werd bevonden wegens schending van het hoorrecht, in samenhang met artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Verzoeker verwijst naar het arrest CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014, naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014 en naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014.

Verzoeker verwijst eveneens naar het arrest RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014 dat een gelijklopend standpunt en motivering ontwikkeld als de hierboven aangeduide arresten; verzoeker sluit zich bij die arresten aan; de inhoud is in casu van toepassing:

« 3.3.2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel onder meer de schending aan van artikel 41, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en in een derde middel de schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad is van oordeel dat beide middelen samen moeten worden beoordeeld.

In het eerste middel wordt gesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel, zo betoogt de verzoekende partij, vormt de gedeeltelijke omzetting, in Belgisch recht, van artikel 6 van de richtlijn 2008/115. De bestreden beslissing werd dus genomen in toepassing van het Unierecht. In het arrest M.M. t. Ierland van 22 november 2012 (C-277/11) oordeelde het Europese Hof van Justitie:

De verzoekende partij, zo stelt zij, werd niet verhoord vooraleer de bestreden beslissing genomen werd. Mocht dit het geval zijn geweest dan had hij kunnen laten gelden dat hij een procedure zoals in kortgeding tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand aan het voeren was. Zij betoogt verder: 'Dit is des te belangrijker dat artikel 5.b van de terugkeerrichtlijn de Staten verplicht om bij elke beslissing rekening te houden met de gezinstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

[...]

3.3.2.3. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82).

Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ, 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C- 277/11, MM., ro. 86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet.

Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr 53K1825/001,23). In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34). De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grond gebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Hierin kan de verwerende partij worden bijgetreden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

In die optiek kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verzoekende partij uit eigen initiatief en via de geijkte wegen alle nuttige inlichtingen had moeten verschaffen.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. 1307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verwerende partij stelt dan wel dat dergelijke elementen niet worden aangevoerd, maar kan hierin niet worden bijgetreden: de verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij, indien zij zou zijn gehoord, had kunnen aanvoeren dat zij een procedure had aanhangig gemaakt tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en naar de band die hij heeft met zijn stiefzoon. Deze beide argumenten kunnen worden betrokken op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zodat het in de huidige stand van het geding op het eerste gezicht aannemelijk wordt gemaakt dat de thans door de verzoeker aangereikte informatie van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig. »

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van zijn gezinsleven met zijn neef en echtgenote, en dit voor een onbepaalde duur.

2.

In het UDN-arrest RvV nr. 213 719 van 10 december 2018 uitgesproken in deze zaak werd dit onderdeel van het middel als *prima facie* gegrond en bijgevolg ernstig beoordeeld.

Verzoeker sluit zich aan bij en neemt hier voor herhaald de redengeving in vermeld arrest onder de 3.3.2. (3.3.2.1. tot en met 3.3.2.12).

De concluderende kernpassage is deze van 3.3.2.12:

"De Raad concludeert dat verzoeker, indien het hoorrecht zou zijn gerespecteerd, wel degelijk elementen had kunnen aanbrengen die een invloed zouden kunnen hebben op de modaliteiten waarmee onderhavige verwijderingsmaatregel gepaard ging.

Deze elementen lijken bij uitstek van belang in het kader van het toekennen van een termijn, die 'niet korter mag zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing', zoals voorzien in het door verzoeker geschonden geachte artikel 44ter van de vreemdelingenwet, dat als één van de juridische grondslagen van de bestreden beslissing wordt vermeld. Het verloop van het strafuitvoeringstraject houdt immers een aantal contra-indicaties in betreffende de 'naar behoren aangetoonde dringende gevallen', waarin voormelde termijn mag worden gereduceerd, waarmee bij het nemen van de beslissing geen rekening werd gehouden. De beslissing geeft blijk van miskennis van het hoorrecht, minstens in het licht van de termijn voor vrijwillig vertrek zoals voorzien in artikel 44ter van de vreemdelingenwet."

3.

In de beslissing wordt enkel op pagina 4 naar het hoorrecht verwezen.

Verzoeker heeft inderdaad een vragenlijst ingevuld op 6.6.2019 en van dit formulier wordt melding gemaakt op de vierde pagina onderaan.

In feite blijkt dat de vragenlijst een louter formeel gebeuren was, omdat dit nu eenmaal verplicht is en de eerdere beslissing bevel om reden van het niet respecteren van het hoorrecht door het UDN-arrest geschorst werd.

Dat het om een louter formeel gebeuren gaat wordt aangetoond door het feit dat de hier betwiste beslissing essentieel dezelfde logica hanteert als de door het UDN-arrest vernietigde beslissing.

Er wordt niet ernstig rekening gehouden met de elementen die verzoeker in het hoorrecht heeft aangehaald. Zij worden puur formeel aangehaald en niet weerhouden.

Het gaat nochtans om zeer belangrijke gegevens die in de vragenlijst werden ontwikkeld.

Het gaat om de verwijzing naar zijn ganse familie die hier in België is (punt 7) en naar de vijf minderjarige kinderen.

Het louter voor de vorm 'uitoefenen' van het hoorrecht, schendt het hoorrecht op zich; het hoorrecht is bedoeld om elementen aan te brengen die een bevel eventueel kunnen verhinderen, en hiermee moet ernstig, redelijk en proportioneel rekening mee worden gehouden.

De vragenlijst zelf gaat verder niet over wat verzoeker ziet als eventuele gevolgen van een bevel om het grondgebied te verlaten; ook vraag 9 gaat daar niet over; het gaat over redenen om niet naar het land van herkomst terug te keren, maar niet over redenen om België niet te verlaten.

Het hoorrecht beantwoordt dan ook om diverse redenen niet aan de vereisten van een rechtsgeldig hoorrecht.

Wanneer verzoeker ernstig gehoord was had hij kunnen wijzen op diverse elementen die tot een andere beslissing hadden geleid: de procedure bij de strafuitvoeringsrechtbank en het vonnis van 5 februari 2018; de voorwaarden opgelegd door de strafuitvoeringsrechtbank en de hieruit voortvloeiende verplichting om in België te verblijven en zich aan te bieden bij het openbaar ministerie, de strafuitvoeringsrechtbank en de justitieassistent; het gegeven dat hij op een gunstige en correcte wijze met de justitieassistent werkt aan zijn re-integratieproject (zie verklaring justitieassistent dd. 6.12.2018; dat hij aan het werk was en de kostwinner was voor zijn groot gezin; dat hij als vader absoluut nodig is in het gezin om de vijf kinderen mee op te voeden en zijn echtgenote hierin bij te staan; dat echtgenote en kinderen allen de Belgische nationaliteit hebben en geen reële band hebben met Marokko, zodat het gezinsleven zich realistisch gesproken in België dient te ontwikkelen; zijn relatief lang verblijf en integratie in België; zijn effectieve spijt voor de straf feiten die hij in België gepleegd heeft; het gegeven dat het laatste feit dateert van 22.11.2012, of zes jaar geleden en hij sindsdien geen feiten meer gepleegd heeft; het gegeven dat hij goed Nederlands spreekt wat zijn integratie bevestigt; dat hij diverse opleidingen gevolgd heeft via de VDAB; dat hij muzikaal is en in dat kader evenementen organiseerde voor de stad Mechelen; dat hij bijna 18 jaar in België is; enzovoort...

Verzoeker had, indien hij opgeroepen was om gehoord te worden over de hier genomen beslissing, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Een louter formele vragenlijst kan niet tegemoetkomen aan de noodzaak op een ernstig verhoor. Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet ernstig te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de verwerende partij de wettelijke bepalingen en beginselen gevisieerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel geschorst te worden.

Vierde onderdeel:

Schending van artikel 8 en 12 EVRM en van artikel 74/13 vreemdelingenwet. Schending zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989. Schending van artikel 24 van het Handvest grondrechten EU.

1.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet refereert impliciet naar artikel 8 van het EVRM dat de bescherming van het gezinsleven inhoudt.

Artikel 74/13 bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 3 van het kinderrechtenverdrag bepaalt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

2.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 188 786 van 23 mei 2016 inzake Caushi t. Belgische Staat, waar het middel als ernstig werd bevonden wegens prima facie schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

3.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de bestreden beslissing.

Die formele en noodzakelijke rechtsbasis ontbreekt.

Op zich is dit voldoende om te beslissen tot nietigverklaring wegens schending van de formele motivering.

4.

Verwerende partij is op de hoogte van het feit dat verzoeker een gezin vormt met zijn echtgenote en vijf kinderen, die allen de Belgische nationaliteit hebben.

Dat het scheiden van een verzoeker van zijn partner en kinderen door de repatriëring van de verzoeker, een inbreuk uitmaakt op het privé- familie- en gezinsleven van verzoeker en een element is waar verwerende partij geen rekening mee heeft gehouden.

Dat verzoeker en zijn partner een hechte familie vormen kan niet betwist worden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat, omdat het nog over jonge kinderen zou gaan, het gezinsleven in Marokko zou kunnen voortgezet worden. De drie jongste kinderen zouden nog niet schoolplichtig zijn. Eventueel kan volgens de beslissing contact onderhouden worden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen.

Dit motief is niet afdoende. Alle kinderen zijn Belg en in België geboren. Het oudste kind H. is twaalf jaar oud en zit in het eerste jaar middelbaar onderwijs; ook de kinderen N. en A., zijn ingeschreven in de basisschool De K. (zie stukken in administratief dossier) Het is evident dat deze kinderen volledig in België thuis zijn en geen enkele band met Marokko hebben.

De bestreden beslissing miskent het belangrijke gegeven dat de kinderen en de echtgenote allen de Belgische nationaliteit hebben; bij de beoordeling van de band van verzoeker met België is dit argument totaal niet in aanmerking genomen. Het is een specifiek element dat de band met België evident hard maakt en bij de beoordeling ernstig in rekening moet gebracht worden.

Het is niet aanvaardbaar om te stellen dat een gezinsleven conform artikel 8 EVRM afdoende verzekerd kan worden via mail, telefoon of moderne communicatie. Het is niet redelijk om dit in een beslissing te moeten lezen.

Alleszins is de flagrante miskennen van een normaal en echt familiaal leven door de bestreden beslissing volledig disproportioneel en doorstaat deze de faire balance toets niet.

Naast het directe gezin heeft verzoeker in België ook nog zijn moeder, twee broers, een oom en andere familieleden.

De beoordeling van artikel 8 EVRM moet gebeuren rekening houdend met het geheel van deze elementen.

De afweging tegen de door verzoeker gepleegde straffeiten dient te gebeuren, doch ook vanuit de optiek dat verzoeker zijn leven kan beteren en ook gebeterd heeft, wat ondermeer door het feit dat hij sedert november 2012 geen feiten meer heeft gepleegd en dat hij gunstig aan een re-integratie traject werkt, bevestigd wordt.

Een echte belangenafweging is in de bestreden beslissing afwezig.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Aan deze plicht is hier overduidelijk niet voldaan. In het kader van het bevel is er geen enkele overweging in verband met het gezinsleven.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: (a) General principles 193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see King v. the United Kingdom (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and Aronica v. Germany (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also Launder v. the United Kingdom, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and Raidl v. Austria, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).

194. The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, Üner v. the Netherlands [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006X11, and Boultif v. Switzerland, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001IX). Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect.

195. Concerning justification of an interference with a person 's private or family life, it is the Court 's established case law that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society " in order to achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, Maslov v. Austria [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; Enea v. Italy [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and S.H. and Others v. Austria [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011).

196. As to the context of extradition, in the King case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honoring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition

5.

De beslissing houdt geen, minstens niet afdoende, rekening met de belangen van de kinderen.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 168 654 van 30 mei 2016, uitgesproken schorsing bij UDN waarbij een schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet annex artikel 8 EVRM als aannemelijk wordt aanvaard, waarbij ook rekening wordt gehouden met het gegeven dat geen rekening werd gehouden met het belang van het kind (eigen onderlijning):

In deze context - waarbij artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn - is het tevens van belang te wijzen op artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, en dat luidt als volgt:

"De rechten van het kind:

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. " (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395).

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "1 .De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld.(...)"

In casu is artikel 24 van het Handvest bijgevolg van toepassing aangezien de bestreden beslissingen een tenuitvoerlegging betreffen van artikel de Terugkeerrichtlijn.

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)." (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303,17.). Deze toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, §7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dienen deze toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children., (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12).

Gelet op bovenstaande blijkt dus dat artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag. De Raad neemt dan ook aan dat de bestreden verwijderingsmaatregel, waardoor de verzoeker op gedwongen wijze wordt verwijderd naar zijn land van herkomst, onrechtstreeks ook de belangen van zijn biologische dochter beïnvloedt, derwijze dat de gemachtigde bij het treffen van deze maatregel ertoe was gehouden om bij de uitwijzing van de verzoeker het hoger belang van zijn kind in rekening te nemen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde wel degelijk op de hoogte was van het feit dat de verzoeker de biologische vader is van een Belgisch kind.

Het hoger belang van het kind is tevens een overweging die deel uitmaakt van de bescherming van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In deze optiek verwijst de Raad eveneens naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §

100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een situatie van eerste toelating, zoals ook in dit geval aan de orde is, oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting die op de Staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Indien minderjarige, kinderen betrokken zijn, *quod in casu*. dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name *fit* het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

De Raad dient daarbij op te merken dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden verwijderingsmaatregel. Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt, dient de Raad wel na te gaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf, in individuele gevallen, de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Uit een *prima facie* onderzoek van de stukken van het administratief dossier, blijken voldoende indicaties op grond waarvan een gezinsleven kan worden aangenomen tussen de verzoeker en zijn biologische dochter die thans twee jaar oud is. De verzoeker heeft een procedure opgestart teneinde zijn vaderschap ook juridisch te laten vaststellen, hetgeen een betrokkenheid ten aanzien van zijn biologische dochter aantoonde. Uit de samenlezing van de verschillende stukken in het dossier blijkt verder dat de verzoeker op dag van de bestreden akte werd aangetroffen op het adres waar zijn biologische dochter verblijft. In het administratief verslag vreemdelingencontrole geeft de verzoeker aan dat hij bij "vriendin" verblijft waar hij samen een kind mee heeft. Het bestaan van dit gezinsleven tussen de verzoeker en zijn biologische dochter wordt overigens - in tegenstelling tot het bestaan van een gezinsleven met de moeder van dit kind - niet betwist, noch in de motieven van de bestreden akte, noch in de nota met opmerkingen.

In deze stand van het geding neemt de Raad zodoende aan dat er een gezinsleven is tussen de verzoeker en zijn minderjarige biologische dochter. Uit hetgeen voorafgaat volgt dan ook dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel dit gezinsleven en het hoger belang van het kind op zorgvuldige wijze in rekening diende te nemen.

Op het eerste gezicht blijkt dan ook dat geen zorgvuldige belangenafweging waarbij de belangen van de Belgische staat bij het effectief verwijderen van de verzoeker worden afgewogen tegen het hoger belang van zijn minderjarige dochter. ...

Uit niets blijkt echter dat de gemachtigde in de besluitvormingsprocedure die tot de bestreden verwijderingsmaatregel heeft geleid, heeft rekening gehouden met de (onrechtstreekse) gevolgen van deze maatregel voor verzoekers minderjarige Belgische dochter, dat hij is nagegaan of deze maatregel het welzijn van dit kind en haar banden met haar vader in deze of gene mate in het gedrang brengt en of hij concreet heeft beoordeeld of de gevolgen voor het kind in een redelijke verhouding staan met de belangen van de Belgische staat bij het doen naleven van de verblijfsreglementering. Er dient op het eerste gezicht dan ook te worden vastgesteld dat enige concrete belangenafweging met betrekking tot het gezinsleven en het hoger belang van verzoekers minderjarige dochter, ontbreekt.

Het verweer in de nota met opmerkingen en de a posteriori motieven in de nota "evaluatie ingevuld hoorrechtformulier" van 27 mei 2015, doen hieraan geen afbreuk. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat reeds "bij het nemen" en dus in de besluitvormingsprocedure inzake de verwijderingsmaatregel rekening dient te worden gehouden met het gezinsleven en het hoger belang van het kind. Een beoordeling achteraf, in de nota met opmerkingen of naar aanleiding van een gehoor dat slechts plaats vond daags na het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel, kan de onwettig tot stand gekomen beslissing dan ook niet wettigen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, is op het eerste gezicht aangetoond.

De verzoeker heeft zodoende een ernstige grief, die onder meer betrekking heeft op artikel 8 van het EVRM, aangevoerd.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met het hoger belang van de kinderen.

De beslissing verwijst erg formeel naar het gegeven dat verzoeker vijf kinderen heeft, maar neemt het belang van die kinderen niet als de eerste overweging, in tegenstelling tot wat het Kinderrechtenverdrag vooropstelt.

Er is in de beslissing geen enkele verwijzing naar het Kinderrechten verdrag, laat staan een afdoende overweging op dit punt.

Het hoger belang van de kinderen wordt niet in acht genomen; er wordt geen gewicht, laat staan het vereiste belangrijk gewicht aan toegekend; de kinderen zijn niet de eerste overweging; er wordt geen rekening gehouden met de twee aspecten die een overweging in verband met het belang van de kinderen moet in acht nemen, met name de eenheid van het gezin, en het welzijn van de kinderen. Het bestuur betreft bij de 'belangenafweging', quod non, geen relevante feiten en omstandigheden; er wordt geen melding gemaakt, laat staan rekening gehouden met de jonge leeftijd van de kinderen, dat het om drie kinderen gaat die schoollopen, dat het gaat om vijf kinderen met de Belgische nationaliteit, wat de verantwoordelijkheid van België voor hen verhoogt; die geboren en getogen zijn in België, die Nederlands spreken; die ingebed zijn in de Belgische samenleving; die hier ook hun grootmoeder, ooms, enzovoort hebben; het resultaat is geen 'fair balance' tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij het uitoefenen van zijn gezinsleven en het belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde. Er is geen zorgvuldige beoordeling.

Ook worden evident inhumane en betwistbare motieven in dit kader gehanteerd: de kinderen zouden de taal in Marokko kunnen leren; verwerende partij vergeet dat het oudste kind al in het zesde studiejaar zit en geen enkele band heeft met Marokko; verwerende partij gaat er volledig aan voorbij welke psychologische en pedagogische en verder morele impact dergelijke overgang naar Marokko voor onderwijs, cultuur en opvoeding, dit op het kind, maar ook op de andere kinderen heeft.

Verwerende partij beseft blijkbaar niet meer hoe humanitair onaanvaardbaar haar motieven in dit kader zijn; ze worden overigens herhaaldelijk als standaardmotieven gehanteerd; hoe kan ernstig gesteld worden dat er een familieleven kan zijn 'via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen'. Dergelijk motief mist elke redelijkheid, laat staan menselijkheid; alsof op die wijze een goed gezinsleven kan ontwikkeld worden.

De hogervermelde normen zijn geschonden."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de vonnissen van de SURB van 2 mei 2017 en 5 februari 2018 toe, een attest van de justitieassistent van 6 december 2018, een getuigenis van de aalmoezenier van het penitentiair schoolcentrum te Hoogstraten, een arbeidsovereenkomst, een arbeidsovereenkomst, loonfiches, een gezinssamenstelling van 28 augustus 2019, schoolattesten van 3 van de kinderen, een medisch attest van de psychiater over mevr. E. M. Z. en het arrest van de Raad van 10 december 2018 (Verzoekschrift, bijlagen 2-10).

2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen (RvS 3 juni 2010, nr. 204.655).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). Deze artikelen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn; dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. Dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.5. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)"

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker meermaals werd veroordeeld voor georganiseerde drughandel. In de bestreden beslissing wordt gewezen op de correctionele veroordelingen van verzoeker en wordt er geconcludeerd dat in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde kan worden vastgesteld.

2.7. In een eerste middelonderdeel lijkt verzoeker een motiveringsgebrek in het licht van artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet te ontwaren omdat in de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt of verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde, dan wel de nationale veiligheid, te kunnen schaden, waarbij verzoeker rechtspraak citeert van de Raad inzake beperkingen aan het recht op vrij verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van nationale veiligheid. Daarnaast betwist verzoeker het actueel karakter van de bedreiging voor de openbare orde omdat de feiten reeds van 2012 dateren en er geen actueel gevaar meer van hem uitgaat omdat hij de voorwaarden van de SURB heeft nageleefd, en als vader van vijf kinderen zijn verantwoordelijkheid wil opnemen via normale tewerkstelling.

2.8. Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt overduidelijk, in weerwil van verzoekers beweringen, dat zij gestoeld zijn op het motief dat verzoeker *"door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde (...) te kunnen schaden"*. In de beslissing wordt immers vastgesteld dat *"(...) bewezen werd dat u gedurende een zeer lange periode actief was in de drugshandel, dat u reeds meermaals veroordeeld werd voor inbreuken op de drugswetgeving, dat u ook in het verleden reeds spijt betuigde over de feiten maar dan toch weer uw activiteiten in de drugshandel hernam, dat u in het verleden zelfs onder elektronisch toezicht feiten pleegde, dat u ook toen u een legale job had drugsfeiten pleegde, dat u uit een familiaal milieu komt waarin het verkopen van drugs blijkbaar wijder verspreid en aanvaard lijkt, dat u een leugenachtig karakter hebt en eerdere onderzoeken met alle mogelijke middelen probeerde te dwarsbomen, dat u handelde uit geldzucht en geenszins louter voor de financiering van uw eigen druggebruik, dat noch uw huwelijk noch uw vaderschap u in het verleden tegen hield om strafbare feiten te blijven plegen, maken dat u nog steeds een gevaar voor de openbare orde betekent"* (eigen

onderlijning). In zijn rechtspraak heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie trouwens ook reeds bevestigd dat *“georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip openbare orde valt”* (HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09, *Land Baden-Württemberg t. Panagiotis Tsakouridis*, §54).

Hierbij wordt ook gesteld dat *“(d)e aard van de gepleegde feiten, het gegeven dat u reeds meermaals correctioneel veroordeeld werd voor gelijkaardige feiten, uw leugenachtig karakter en uw zucht naar makkelijk geldgewin maakt dat het risico dat u ook in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden niet uitgesloten kan worden. Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten volstaat om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde vast te stellen.”*

2.9. Betreffende het actueel karakter van de dreiging voor de openbare orde, wordt in de beslissing geschetst dat verzoeker tussen 2006 en 2015 meermaals werd veroordeeld wegens druggerelateerde feiten, waarbij uitgebreid wordt ingegaan op de ernst van deze feiten. De gemachtigde van de minister is van oordeel dat er van verzoeker actueel nog een bedreiging voor de openbare orde uitgaat: *“Echter hebt u in het verleden reeds getoond dat u een onbetrouwbaar karakter heeft, dat u niet van de eerste leugen gebarsten bent en dat u spijt betuigt niet omdat u het meent maar omdat u hoopt dat u daardoor op enig mededogen kan rekenen, uw spijtbetuigingen bieden alleszins geen garantie zoals reeds gebleken is. Ook het gegeven dat u kinderen en een echtgenote had, weerhield u er niet van een bloeiende drugshandel te voeren. Eén van de voorwaarden die u dient op te volgen, is dat u geen contact mag hebben met mensen uit het drugsmilieu, behalve dan met uw broers die beiden dus ook actief zijn/waren in het drugsmilieu (beiden werden trouwens samen met u veroordeeld op 22.04.2011). U hebt inmiddels 5 kinderen en was in het verleden al niet tevreden met wat u via legale arbeid kon verdienen, u zal nu alleen maar meer onkosten hebben waardoor de verleiding u weer op de lucratieve drugshandel, waarin u al al die jaren ervaring heeft en ook een netwerk van contacten en familie heeft opgebouwd, alleen maar kan toenemen.*

De vaststelling dat bewezen werd dat u gedurende een zeer lange periode actief was in de drugshandel, dat u reeds meermaals veroordeeld werd voor inbreuken op de drugswetgeving, dat u ook in het verleden reeds spijt betuigde over de feiten maar dan toch weer uw activiteiten in de drugshandel hernam, dat u in het verleden zelfs onder elektronisch toezicht feiten pleegde, dat u ook toen u een legale job had drugsfeiten pleegde, dat u uit een familiaal milieu komt waarin het verkopen van drugs blijkbaar wijder verspreid en aanvaard lijkt, dat u een leugenachtig karakter hebt en eerdere onderzoeken met alle mogelijke middelen probeerde te dwarsbomen, dat u handelde uit geldzucht en geenszins louter voor de financiering van uw eigen druggebruik, dat noch uw huwelijk noch uw vaderschap u in het verleden tegen hield om strafbare feiten te blijven plegen, maken dat u nog steeds een gevaar voor de openbare orde betekent.

Het feit dat u onmiddellijk opnieuw aan het werk zou kunnen, biedt evenmin garantie dat u zich niet opnieuw aan drugsfeiten zou wagen. De feiten waarvoor u op 07.05.2015 veroordeeld werd, werden gepleegd tussen 14.11.2011 en 22.11.2012. Volgens uw administratief dossier hebt u in die periode ook even gewerkt. Uw werk weerhield u er dus blijkbaar niet van om drugs te verkopen, we kunnen dan ook veronderstellen dat het inkomen dat u met regulier werk verdiende niet voldoende was voor u en dat u dit, door een gewetenloze drang naar snel en makkelijk geldgewin, verder aan wenste te vullen met geld uit de misdaad. (...) Uit het gegeven dat u uw penale boetes betaalt, blijkt evenmin een werkelijk schuldinzicht. Het is niet meer dan normaal dat u deze betaalt, het is een verplichting waar u niet onder uit kan. U kan deze ook verder blijven betalen vanuit Marokko.”

In zijn middel meent verzoeker dat hij sinds 2012 geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd waardoor er volgens hem niet langer een risico zou bestaan op nieuwe schendingen van de openbare orde. Hierbij dient evenwel te worden aangestipt, zoals ook door de verwerende partij wordt vermeld in haar nota met opmerkingen, dat verzoeker de periode tussen 2012 en het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen grotendeels ofwel in gevangenschap doorbracht, ofwel onder in relatieve vrijheid onder strikte strafuitvoeringsregimes, zoals penitentiair verlop, uitgangspermissies, elektronisch toezicht en voorwaardelijke invrijheidsstelling. Bijgevolg kan uit het loutere gegeven dat er bij verzoeker in de zevenjarige periode tussen de laatste feiten waarvoor hij werd veroordeeld en het ogenblik waarop het bestreden bevel werd afgeleverd, en waarbij geen nieuwe feiten werden vastgesteld, niet worden afgeleid dat het gevaar voor recidive in zijnen hoofde zou zijn geweken. Zoals ook in de beslissing wordt weergegeven, werd de definitieve vrijheidsstelling en het einde van verzoekers straf in het vonnis van de SURB van Antwerpen van 5 februari 2018 pas op 13 februari 2020 in het vooruitzicht gesteld. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gesteld: *“Het gegeven dat u reeds penitentiair verlop genoot en uitgaansvergunningen heeft gekregen die zonder problemen lijken te zijn verlopen, alsook de*

omstandigheid dat de SURB u eerst elektronisch toezicht en daarna een voorwaardelijke invrijheidstelling verleende, doet niets af aan het feit dat er nog steeds een risico bestaat dat u opnieuw de openbare orde zou schaden. Het is immers in uw eigen belang dat u zich gedraagt tijdens uitgaansvergunningen, ET en een Voorwaardelijke invrijheidstelling daar enige misstap aanleiding zou geven aan het niet meer verlenen van dergelijke gunsten. Uitgaansvergunningen etc. zijn normaal gezien ook aan strikte voorwaarden onderworpen waardoor het moeilijk is om tijdens dergelijke uitgaansvergunningen etc. te recidiveren."

In de beslissing wordt voor de beoordeling van het actueel karakter van de bedreiging voor de openbare orde, die zou uitgaan van verzoeker, gewezen op het gegeven dat hij reeds eerder recidiveerde: *"U had kennelijk geen enkele lering getrokken uit de zware bestraffing die u kreeg en u aarzelde niet om opnieuw een rol op te nemen in een netwerk van georganiseerde drughandel, ditmaal als één van de "onderdealers". Uit het arrest d.d. 07.05.2015 blijkt dat het wederom ging om een georganiseerde drughandel waarbij op grote schaal verhandeld werd, de precieze verhandelde hoeveelheden drugs bleken echter niet te achterhalen. Het feit dat u zo kort na de veroordeling d.d. 22.04.2011 het risico nam om u opnieuw in te laten met de drughandel, wijst er op dat het niet anders kan dan dat er grote winsten mee gemoeid zijn en dat u bereid was om het risico te nemen opnieuw zwaar gestraft te worden na afweging van dit risico tegen de grote financiële voordelen van deze criminele handel. Uit voorgaande blijkt dan ook dat het spijt dat u betuigde tijdens de rechtszitting d.d. 22.04.2011 duidelijk niet gemeend was. Dit bevestigt nogmaals uw leugenachtig karakter en maakt dat uw huidige spijtbetuigingen geen waarborg bieden dat u zich niet opnieuw zou kunnen inlaten met drugs en drughandel."* Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich reeds vóór hij over een geldige verblijfstitel in België beschikte, inliet met druggerelateerde misdrijven. Verzoeker werd, blijkens een administratief verslag van de politie van Mechelen, op 17 augustus 2005 aangetroffen in het bezit van cocaïne en amfetamine en werd hij naderhand op 20 juli 2006 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Mechelen wegens drugsbezit. Hij werd opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank van Mechelen op 22 april 2011, in staat van wettelijke herhaling, wegens georganiseerde drughandel. Tenslotte werd hij op 7 mei 2015 nogmaals veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen wegens grootschalige cocaïnehandel. De feiten die aanleiding gaven tot zijn (voorlopig) laatste veroordeling werden gepleegd tussen november 2011 en november 2012, dus onmiddellijk nadat hij reeds in staat van wettelijke herhaling werd veroordeeld. De gemachtigde van de minister ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door op grond van deze vaststellingen te concluderen dat er wel degelijk een risico bestaat dat verzoeker door zijn gedrag opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden, zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet.

2.10. In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de vonnissen van de SURB van Antwerpen. Het eerste vonnis van de SURB van 2 mei 2017 heeft betrekking op de toekenning van het elektronisch toezicht en het vonnis van de SURB van 5 februari 2018 heeft betrekking op de voorwaardelijke invrijheidsstelling (zie verzoekschrift, bijlagen 2 en 3). Verzoeker is van oordeel dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten machtsoverschrijding zou uitmaken en een schending inhoudt van het beginsel van de scheiding der machten, van het rechtszekerheids-, het redelijkheids-, het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht omdat het de uitvoering van de vonnissen van de SURB onmogelijk zou maken aangezien de voorwaarden niet kunnen worden nageleefd.

Verzoeker kan op dit punt geenszins worden bijgetreden. De Raad merkt in de eerste plaats op dat de gemachtigde van de minister geen partij is bij de procedure voor de SURB. Verzoeker erkent trouwens zelf dat er een autonome bevoegdheid bestaat van de gemachtigde van de minister om de openbare orde-motieven uit artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet en het recidiverisico in hoofde van verzoeker te beoordelen.

Bovendien blijkt dat de gemachtigde van de minister zich naar aanleiding van 's Raads arrest van 10 december 2018 (RvV 10 december 2018, nr. 213 719; Verzoekschrift, bijlage 10) had geïnformeerd bij de bevoegde sectie van het parket van Antwerpen over de stand van zaken betreffende de vonnissen van de SURB. In een schrijven van 17 december 2018 stelt de procureur des Konings dat de proeftijd verstrijkt op 13 februari 2020 en wordt uitdrukkelijk bevestigd dat *"(d)e beslissingen van DVZ tot al dan niet repatriëring los van de beslissingen van de SURB (staan)"*. Aangezien de proeftermijn die werd gekoppeld aan de voorwaarden die door de SURB werden opgelegd ten einde kwam op 13 februari 2020 en er geen indicatie bestaat dat de bestreden beslissing voor die tijd ten uitvoer werd gelegd, ontbeert verzoeker elk actueel belang bij zijn kritiek.

2.11. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de wettigheid van het bestreden bevel zou zijn aangetast omdat deze wetsbepaling niet uitdrukkelijk wordt vermeld, zoals hij in zijn vierde middelonderdeel betoogt. Hieruit kan in geen geval een schending van de formele motiveringsplicht worden afgeleid.

2.12. In zijn derde middelonderdeel voert verzoeker onder andere de schending aan van het hoorrecht, zoals bedoeld in artikel 41, tweede lid, van het Handvest, en van het beginsel *“audi et alteram partem”*.

2.13. Artikel 41 van het Handvest bepaalt het volgende:

“Recht op behoorlijk bestuur

(...)

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...).”

In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

2.14. De bestreden beslissing maakt een *‘terugkeerbesluit’* uit in de zin van artikel 3.4 van de richtlijn 2008/115/EG. Door het nemen van de bestreden beslissing geeft de gemachtigde van de minister dus uitvoering aan het Unierecht.

2.15. Zelfs indien zou worden vastgesteld dat verzoeker niet deugdelijk zou zijn gehoord, kan luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een verwijderingsmaatregel, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid leidt van het genomen besluit, *in casu* een verwijderingsmaatregel (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of

er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de minister eventueel hadden kunnen doen afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

2.16. *In casu* blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde van de minister op 21 mei 2019 per aangetekend schrijven een vragenlijst aan verzoeker overmaakte waarbij hij daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kon maken met betrekking tot het voornemen om ten aanzien van hem een terugkeerbesluit te nemen. Op 6 juni 2019 heeft verzoeker deze vragenlijst beantwoord. Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat hij in het kader van het nemen van de bestreden beslissing niet naar behoren zou zijn gehoord.

In zijn middel beweert verzoeker dat het invullen van de vragenlijst een louter formeel gebeuren is. Uit het schrijven van de gemachtigde van de minister blijkt evenwel dat in de brief uitdrukkelijk wordt gewezen op het feit dat het in verzoekers *“eigen belang (is) om op deze vragen een zo correct mogelijk en volledig antwoord te geven”*.

Met betrekking tot de elementen waarmee luidens het hierboven geciteerde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden, verklaarde verzoeker een ziekte te hebben die hem belemmert om te reizen of naar zijn land van herkomst terug te reizen, met name *“hartproblemen; stress”*. Vervolgens wees hij op zijn huwelijk sedert 2006, zijn vader en moeder en 2 broers die in België verblijven (moeder en 1 broer zijn Belg) en zijn 5 minderjarige kinderen die bij zijn echtgenote verblijven. Als redenen waarom hij niet kan terugkeren schreef verzoeker het volgende: *“Alle familie is in België; heb geen familie in Marokko; geen woning in Marokko; sociale woning in België sedert 2007”*.

In zijn middel somt verzoeker een reeks gegevens op, zoals de procedures bij de strafuitvoeringsrechtbanken, zijn reclasseringstraject met zijn justitieassistent, het feit dat hij kostwinner is, zijn gezinsleven in België, zijn spijt van de strafrechtelijke feiten, zijn kennis van het Nederlands, zijn opleidingen via de VDAB, enz. Verzoeker maakt echter geenszins duidelijk wat hem heeft belet deze elementen naar voor te brengen bij het invullen van de vragenlijst. Verzoeker kan zijn eigen nalatigheid in het kader van het hoorrecht niet afwentelen op het bestuur.

2.17. Het door verzoeker in zijn vierde middelonderdeel geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

Het bestaan van een effectief gezinsleven met zijn Belgische echtgenote en vijf minderjarige kinderen wordt in hoofde van verzoeker niet betwist. In weerwil van verzoekers beweringen in zijn middel wordt met het gezinsleven van verzoeker en het hoger belang van de kinderen in de bestreden beslissing terdege rekening gehouden. In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“U trad op 25.01.2006 te Al Hoceima (Marokko) in het huwelijk met de Belgische E.(...) M.(...) Z.(...). Uit dit huwelijk werden 5 kinderen geboren die allen de Belgische nationaliteit hebben: L.(...) H.(...), L.(...) N.(...) L.(...) A.(...), L.(...) A.(...) en L.(...) M.(...).

Het wordt niet betwist dat u, naast een privéleven, ook een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) heeft met uw echtgenote en kinderen in België en dat de verwijdering van het grondgebied een inmenging vormt in de uitoefening van uw recht op een privé- en gezinsleven.

Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Uit uw administratief dossier blijken geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig in het land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten.

Het feit dat uw echtgenote niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Uw echtgenote, die in België geboren is, verkreeg de Belgische nationaliteit op 05.01.2006, voor die datum had zij enkel de Marokkaanse nationaliteit. Uw echtgenote keerde terug naar Marokko om er met u in het huwelijk te treden wat erop wijst dat we redelijkerwijze kunnen aannemen dat zij nog sociale, culturele en familiale banden heeft met dit land. Uit het administratief dossier blijkt dat uw echtgenote naast Nederlands ook Berbers spreekt (zie woonstcontrole d.d. 09.07.2006).

Uw 5 kinderen zijn nog jong en in het algemeen kunnen we stellen dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Het gegeven dat zij alle 5 in België geboren werden, betekent niet dat zij zich elders niet zouden kunnen aanpassen. Uw 3 jongste kinderen zijn nog niet schoolplichtig en wat uw 2 schoolplichtige kinderen betreft, merken we op dat er geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat zij hun scholing niet in Marokko of elders zouden kunnen verder zetten.

Voor zover blijkt uit het administratief dossier, hebben zij geen nood aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in uw land van herkomst te vinden zou zijn. Aangezien uit het “vonnis tot toekenning van een elektronisch toezicht” uitgesproken door de Strafvuotoeringsrechtbank te Antwerpen op 02.05.2017 blijkt dat uw kennis van het Nederlands beperkt was en het aangewezen was dat u Nederlandse lessen volgde (wat u daarna ook deed), kunnen we veronderstellen dat u minstens met de kinderen die toen reeds geboren waren, in uw moedertaal communiceerde zodat zij op zijn minst noties hebben van deze taal. Hoe dan ook, kinderen zijn over het algemeen heel taalgevoelig zodat het leren van talen vlot kan verlopen. In het geval zij enkel Berbers zouden spreken, liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat zij geen Arabisch en/of Frans zouden kunnen leren. Er kan verder in redelijkheid ook worden aangenomen dat u en uw echtgenote nog banden met Marokko hebben behouden, hetgeen het ook voor de kinderen makkelijker zou maken om daar te aarden. Uit niks blijkt dat, niettegenstaande de praktische moeilijkheden die kunnen bestaan, het kennelijk onredelijk of bijzonder moeilijk zou zijn voor uw kinderen en uw echtgenote om naar Marokko te verhuizen.

Uw echtgenote en kinderen worden geenszins verplicht België te verlaten, zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Marokko of een andere plaats waar u zou verblijven.

Het feit dat u een kind en een echtgenote had in België heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Nadat uw oudste dochter geboren was, bent u nog tweemaal veroordeeld geweest omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs. De feiten die leidden tot uw veroordeling d.d. 07.05.2015 werden gepleegd tussen 14.11.2011 en 22.11.2012, in de periode dat uw echtgenote zwanger was van jullie 2e kind. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw echtgenote en uw kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Uit het vonnis d.d. 22.04.2011 en de bijhorende “uiteenzetting der feiten” blijkt trouwens dat uw echtgenote verklaarde dat zij door uw toedoen reeds twee jaar drugs gebruikte en dat u haar de nodige drugs verschaft. Dit ondermijnt uw verantwoordelijkheidsgevoel jegens uw gezin nog verder en laat vragen rijzen over de invloed die u uitoefent op uw gezin. Daarnaast bewijst dit dat uw echtgenote op de hoogte was van uw activiteiten en dat zij uw herval in nieuwe feiten niet kon of niet wenste te voorkomen.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het

EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Hoe dan ook, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

U heeft nog andere familieleden die zich in België bevinden (minstens uw vader, moeder, 2 broers en een oom) van wie sommige de Belgische nationaliteit hebben, alsook twee zussen die in Nederland en Duitsland woonachtig zijn en hun respectievelijke families.

Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er in beginsel bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw vader en/of moeder.

Tevens kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie-en gezinsleven tussen verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt u zich ertoe te stellen dat uw oom en uw 2 broers op het grondgebied verblijven, dat u een zus in Nederland en een zus in Duitsland hebt. Uit uw administratief dossier blijkt echter niet dat u in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden, noch blijkt sprake van een bijzondere binding met uw zus in Duitsland of uw zus in Nederland. Er is bijgevolg geen sprake van een familie-en gezinsleven dat moet worden beschermd."

De bestreden beslissing bevat enkel een terugkeerverplichting voor verzoeker. Wat verzoekers gezinsleden betreft, worden in de beslissing twee scenario's belicht: één scenario waarbij de echtgenote van verzoeker (die ook van Marokkaanse origine is) en de minderjarige kinderen hun gezinsleven verder zouden ontwikkelen in Marokko, en één scenario waarbij de echtgenote en de kinderen ervoor zouden kiezen in België te blijven. Zoals ook wordt bevestigd in de rechtspraak van het EHRM, spelen de bindingen van de familieleden van verzoeker met diens land van herkomst en de jonge leeftijd van de kinderen, waardoor zij zich nog kunnen aanpassen aan nieuwe omstandigheden, een belangrijke rol bij de belangenafweging, waarbij de individuele belangen van verzoeker worden afgewogen tegen de ernst van de gepleegde feiten en het belang van de overheid om de samenleving te vrijwaren van inbreuken op de openbare orde (zie EHRM, 10 januari 2017, *Salija t. Zwitserland*, nr. 55470/10, §44 e. v.).

Bijkomend merkt de Raad op dat hij in onderhavig arrest geen afbreuk kan doen aan de bevindingen betreffende verzoekers recht op gezinsleven in de arresten van 28 maart 2018 en 10 december 2018 (RvV 28 maart 2018, nr. 201 814 en RvV 10 december 2018, nr. 213 719), tenzij er nieuwe gegevens zouden voorliggen die nopen tot een andere beoordeling ervan.

Verzoeker verwijst in zijn vierde middelonderdeel naar zijn jonge kinderen en hun scholing en acht de inmenging in het gezinsleven disproportioneel. Verzoeker poneert zelfs op lapidaire wijze dat de beslissing geen enkele overweging in verband met het gezinsleven bevat, terwijl de gemachtigde van de minister, zoals hierboven weergegeven, uitvoerig heeft gemotiveerd waarom de persoonlijke belangen van verzoeker, zijn echtgenote en zijn minderjarige kinderen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Het loutere feit dat verzoeker het hiermee oneens is, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de beslissing geen deugdelijke belangenafweging omvat.

2.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 8 en/of 13 van het EVRM, noch van artikel 41 van het Handvest en/of artikel 3 van het IVRK. Verzoeker heeft evenmin een schending aannemelijk gemaakt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, al dan niet in samenhang met de artikelen 7, eerste lid, 3° en/of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel of de motiveringsplicht. Verzoeker toont niet aan dat hem bepaalde toezeggingen zouden zijn gedaan die niet zouden zijn gehonoreerd waardoor er sprake zou zijn van een schending van het rechtszekerheids- en/of het vertrouwensbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk en de erin opgenomen bepalingen en beginselen dienstig worden aangevoerd, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN